

KAŻDY INNY - WSZYSCY RÓWNI

3 XII - MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Bez względu na to, czy jest się osobą w pełni sprawną, czy może osobą niepełnosprawną - warto zastanowić się nad następującymi pytaniami:

Czy niepełnosprawność zawsze oznacza wykluczenie z normalnego życia?

Czy jednak mimo choroby można starać się realizować swoje pasje, marzenia, aspiracje zawodowe oraz cierpliwie i wytrwale dążyć do postawionych w życiu celów?

Od czego zależy to, że niektórym osobom z niepełnosprawnością udaje się przezwyciężyć trudności i pełnić funkcje społeczne?

Bardzo często zdarza się, że osoby niepełnosprawne uprawiają takie dyscypliny sportowe, które wydają nam się nieosiągalne dla osób, które utraciły sprawność. A jednak się udaje...

Oczywisty jest fakt, który mówi, iż odpowiednie przystosowanie się do życia oraz dobre radzenie sobie z trudnościami oraz barierami wynikającymi ze stanu zdrowia człowieka jest uzależnione od uzyskania wewnętrznej równowagi oraz pełnej akceptacji swojego życia oraz swojej osoby. Jednakże osiągnięcie takiego stanu wewnętrznej równowagi wcale nie jest łatwe, gdyż wymaga dużo pracy nad sobą, nieustannej pracy nad samooceną i poczuciem własnej wartości, a także nauczenia się nowych, adaptacyjnych zachowań.

Bardzo ważnym jest także fakt, iż uzyskanie takiej równowagi wewnętrznej wymaga wiele cierpliwości oraz żeby w pełni taki stan osiągnąć potrzeba czasu. Współczesny świat daje wiele możliwości rozwojowych osobom niepełnosprawnym. Osoby, które utraciły sprawność mogą realizować się w różnych rolach społecznych, zarówno tych społecznych, jak i zawodowych. Każdego dnia możemy spotkać osoby niepełnosprawne, które są dobrymi pracownikami, rodzicami, aktywnymi turystami, a także osobami, które z wielką charyzmą realizują swoje marzenia i pasje.

Coraz częściej słyszy się także o osobach niepełnosprawnych, które osiągają sukcesy w sporcie. Angażowanie się w codzienną aktywność oraz korzystanie z życia wymaga od osób niepełnosprawnych ogromnej determinacji oraz motywacji do ciągłego przezwycięzania barier, które pojawiają się w ich życiu.

Do barier, jakie osoby niepełnosprawne spotykają często na swojej drodze, należą bariery związane z fizyczno - architektonicznym niedostosowaniem przestrzeni oraz uprzedzenia, stereotypy osób niepełnosprawnych, jakie tkwią w głowach jeszcze wielu ludzi. Pokonanie zarówno barier związanych z architekturą jak i tych z uprzedzeniami wobec osób niepełnosprawnych jest przepustką oraz zachętą dla niepełnosprawnych, aby zacząć aktywnie spędzać czas, wychodzić na miasto, spotykać się ze znajomymi czy nawet podjąć pracę lub naukę.

Upośledzenie sprawności zarówno fizycznej, jak i psychicznej, w następstwie chorób i urazów, towarzyszy ludzkości od zarania dziejów. Różnie je określano i odmienny był do nich stosunek społeczeństwa w poszczególnych kulturach, religiach i obyczajach, w kolejnych okresach historii ludzkości.

Zmieniające się poglądy na temat upośledzenia sprawności i przyczyn jej powstawania miały znaczący wpływ na sposób traktowania osób niepełnosprawnych.

Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych obchodzony jest od 1992 roku na całym świecie 3 grudnia. Celem Dnia Osób Niepełnosprawnych jest upowszechnianie idei tolerancji, otwartości i szacunku, przybliżenie społeczeństwu problemów osób niepełnosprawnych, czyli tych u których występują ograniczenia w prawidłowym funkcjonowaniu spowodowane obniżeniem sprawności fizycznej lub psychicznej, albo nieprawidłowości w budowie i funkcjonowaniu organizmu, oraz pomoc we włączeniu tej grupy społecznej w społeczne życie.

Obchody Dnia są również okazją do zwiększenia świadomości publicznej o korzyściach płynących z integracji osób niepełnosprawnych w każdym aspekcie życia politycznego, społecznego, gospodarczego i kulturalnego.

Ważną tematyką obchodów są bariery architektoniczne, czyli wszelkie utrudnienie występujące w budynku i w jego najbliższej okolicy, które ze względu na rozwiązania techniczne, konstrukcyjne lub warunki użytkowania uniemożliwiają lub utrudniają swobodę ruchu osobom niepełnosprawnym.

Świat osób z niepełnosprawnością jest taki jak pełnosprawnych, tylko trochę inny.

„Przeczytałam kiedyś wypowiedź pewnego neurologa, że największą nagrodą za wszystkie jego trudy życia jest kontakt z osobami niepełnosprawnymi intelektualnie. Teraz to rozumiem.

Moi podopieczni mają na stałe uszkodzone mózgi, nie umieją kombinować, manipulować, świat rozumieją sercem. Po prostu czują, co jest człowiekowi najbardziej potrzebne. My często o tym zapominamy, zabijamy uczucia i pragnienia, bo mózg mówi nam: tego ci nie wypada, to ci się nie oplaca. A dla nich najważniejsze jest, by obok był ktoś, by trzymał za rękę, by się do kogoś przytulić. I nagle zdaję sobie sprawę, że dla mnie też jest to najważniejsze”.

Anna Dymna

Katarzyna Ziętara